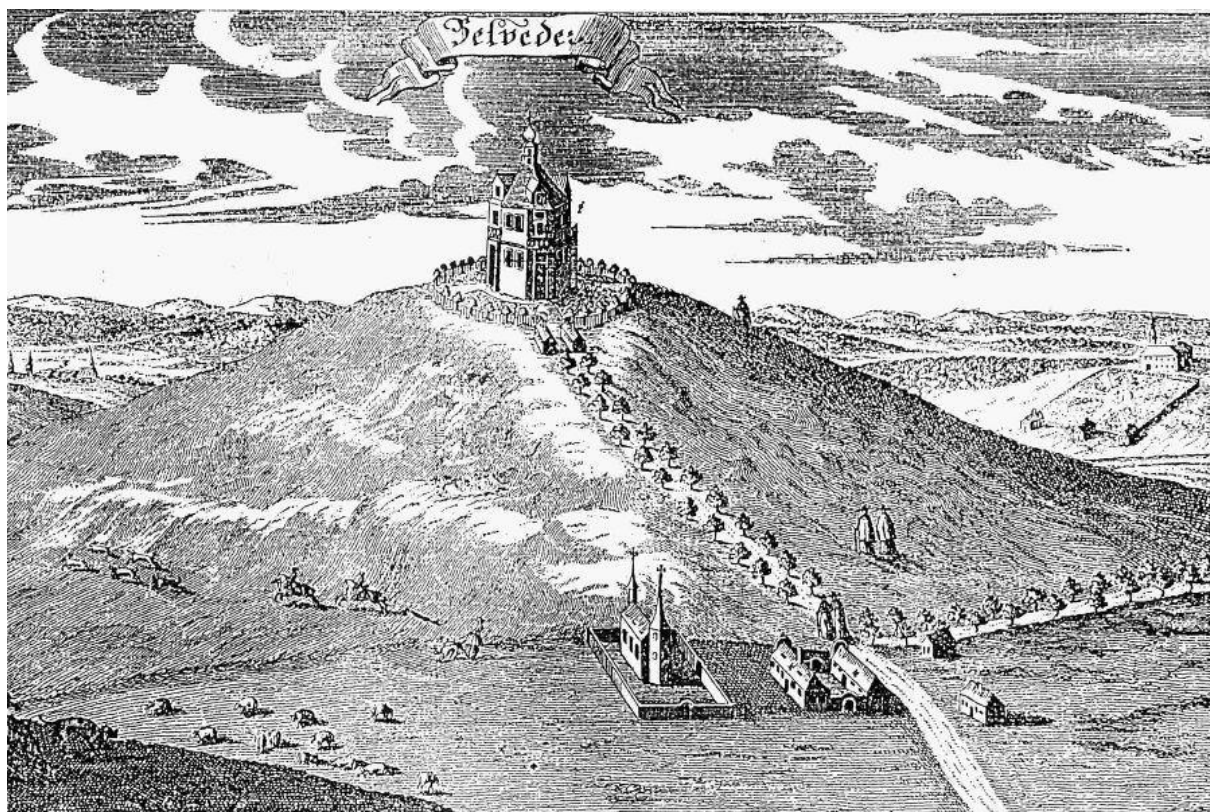

30.5. 2021 VYSOKÁ + MALEŠOV u Kutné Hory

V sobotu bylo moc krásně, zato v neděli vstáváme do pěkné zimy. Je zataženo a dost zima. Ale výlet je naplánovaný. Dnes vyjíždíme směr Kutná Hora. Tuto cestu známe již moc dobře. Skoro před Kutnou Horou, za obcí Suchdol, zahýbáme vpravo a za pár minut již parkujeme na malém plácku v malé vesničce se jménem Vysoká. Hned kousek odtud je značená zelená TZ. Stezka nás vyvede nad obec na nejvyšší vrch středního Polabí - 471 m n. m.

Na kopci nad vesničkou **Vysoká** byla v letech 1697-1698 na příkaz hraběte Františka Šporka postavena kaple sv. Jana Křtitele spolu s eremitáží (poustevnou) a letohrádkem. Kapli obklopoval malý klášter mnichů pavlánů. V roce 1894 po velkém požáru vše zaniklo a z kaple se dochovalo jen několik zbytků obvodových zdí. Nedaleko je možné spatřit sklepní prostory patřící snad k zaniklému klášteru.

Kaple byla ve své době stavba víc jak zajímavá. Nechal ji na svém malešovském panství postavit hrabě František Antonín Špork, peníze na její stavbu získal Špork výhrou v kartách nad saským kurfiřtem Augustem Silným roku 1695 v Karlových Varech. Byla to kuriózní kombinace letohrádku a kaple.

Čtyřboká stavba se třemi symetricky rozvrženými vstupy a presbytářem odděleným mříží. Uprostřed stál vodomět z červeného mramoru se sochou sv. Jana Křtitele nad níž bylo umístěno zlatené slunce, skrývající trysky, z nich a z osmi dalších umístěnými v nárožích římsy tryskala voda, vytvářející nad shromážděnými, klenbu aniž by je zamáčela. V patře kaple byla vyhlídková místnost.

Věžička na střeše sloužila jako rozhledna. Před hlavním vchodem byly vybudovány dvě budovy poustevny, určené pro pobyt mnichů, kteří měli o areál pečovat. Celý objekt byl obehán kruhovou okrasnou zdí. V době výstavby letohrádku byl kopec odlesněn, vlastní stavba byla obklopena pouze kruhovým parterem z nízkých dřevin.

Roku 1699 se zde konal slavný křest Šporkova dlouho očekávaného syna. Jan František Josef Adam Špork však ve dvou měsících života umírá. Dvacátého dubna roku 1699 tak hrabě Špork malešovské panství prodává a s ním opadá i zájem hraběte o kapli. Ta je již roku 1700 osiřelá. Až na sklonku svého života roku 1733 chtěl hrabě Špork dát kapli opravit a obnovit její zašlou krátkou slávu. To se mu již nepodařilo. Roku 1834 zasáhl kapli blesk a následný požár byl hlavní příčinou jejího zániku.

Rozhledna vysoká 38 metrů je zároveň vysílačem mobilní komunikace. Vyhlídková plošina se nachází ve výšce 25 metrů a za krásnými výhledy musíte zdolat úctyhodných 144 schodů. Odměna však stojí za to. Nabídne vám pohled na nedaleké Kutnohorský, Čáslavský a Kolínský, za dobré viditelnosti lze spatřit věže babu a Pannu hradu Trosky, Bězděz, Ještěd i Sněžku.

Ještě se na chvíli zasatavíme u zdejšího menhiru . Je vysoký 2,5 metru a váží 1,5 tuny. Byl vztyčený na tomto místě 14. ledna 2014 občanským sdružením Denemark. Kámen byl vyzdvižen z údolí říčky Vrchlice pod přehradní zdí u Malešova na podzim roku 2013.

Pomalu se vracíme k autu – stejnou cestou. Dřevěný kříž z roku 2014 stojí na jižním svahu hory Vysoká.

Za chvíli již parkujeme na Žižkově náměstí v Malešově. Kostel sv. Václava je – jak jinak - zavřený. Jdeme kolem zdi s krásným sousoším sv. Antonína, sv. Floriána a Jana Nepomuckého

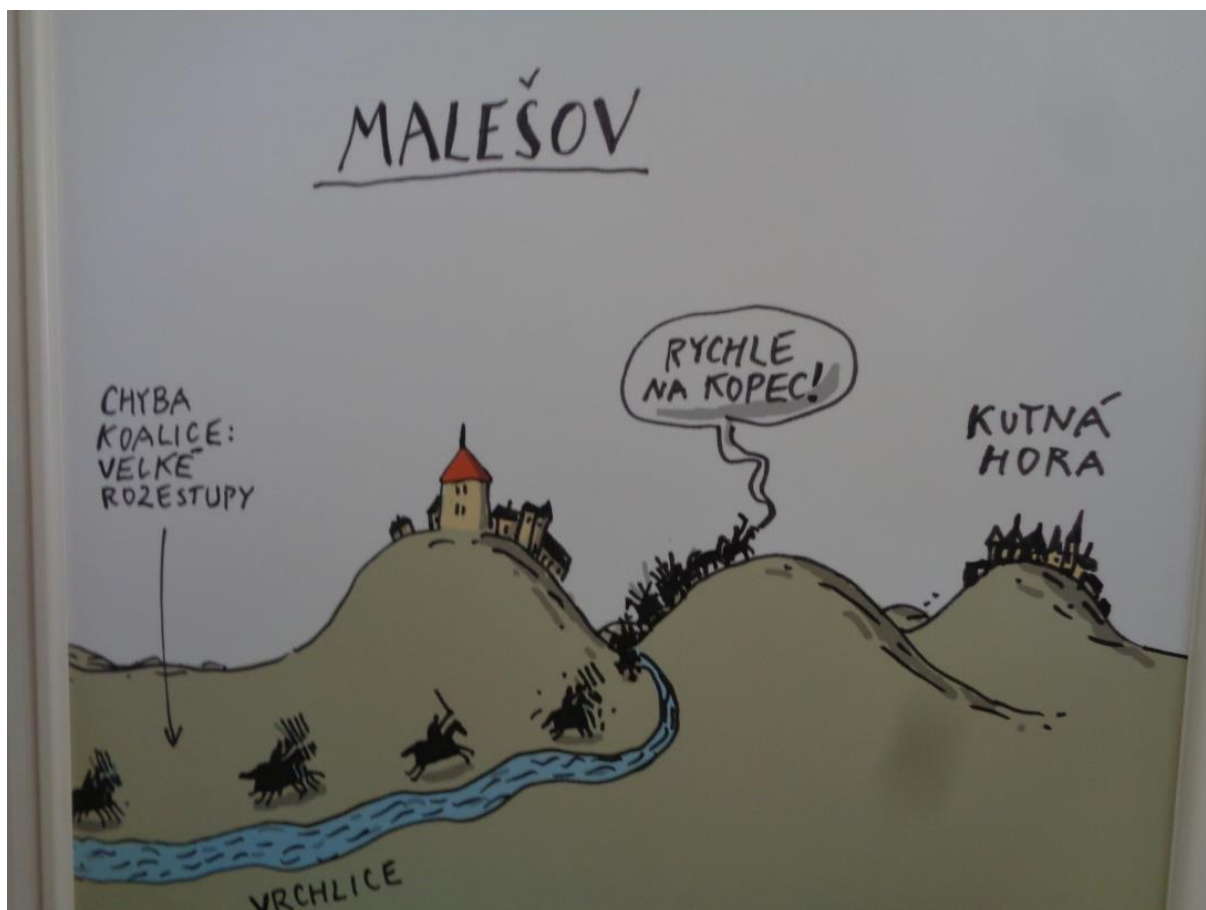

Máme dost času. Četla jsem , že je docela zajímavé zdejší muzeum. Je otevřeno a tak si koupíme vstupenky. Přemluvíme místního studenta, aby nám tak trochu udělal soukromou prohlídku.

V Malešově žije řada výtvarníků. Díky této šťastné náhodě, hýří muzeum zábavnými interaktivními exponáty, které jinde nenajdete. Rázem se ocitnete ve starých dobrých časech, kdy se v Malešově čile podnikalo, Sokolové i hasiči založili své spolky a slavní rodáci byli dětmi. Nebo objevujeme jak u Malešova zvítězila husitská vojska.

Dozvídáme se o historii Malešova, ale také o historii tvrze, bitvě u Malešova, židovské komunitě, (včetně židovských vtipů), dolování, pivovarnictví, přehradě a mnoho dalšího.

Prohlídku muzea zakončíme v sále věnovaném starých bicyklům. A ještě jedna zajímavost – původně zde bývala škola a mají zde krásný, čistounký starý záchod. Ale muzeum se velice chladné – počasí také nic moc – a tak jsme dost prochladly. Hned naproti muzeu stojí místní pivovar. Je zde také stánek s občerstvením. Kupujeme si teplou klobásku a mezitím tetka kupuje v pivovaru místní pivečko. Je výborné !!

Po zahnání hladu a žízně, se koukneme do místní tvrze. Je moc pěkně opravená. Tahle význačná památka ze 14. století dlouhé roky chátrala. To se změnilo v roce 2002, kdy přešla do rukou soukromého vlastníka, který na rozvoji celého komplexu pracuje dodnes. Tvrz stojí na skále a je do značné míry obklopena vodní plochou. Romantika jako vyšitá. Majitel Ondřej Slačálek ví však sám nejlépe, kolik let mu trvalo dát vše do takového stavu, aby mohl na tvrzi přivítat návštěvníky.

Letos přes léto už se konečně konají i pravidelné prohlídky, během kterých si mohou návštěvníci prohlédnout vnitřek tvrze. Otevřená jsou hned tři patra, která ukrývají mimo jiné i funkční černou kuchyni. Ve vyšších patrech pak majitel žije se svou rodinou a netají se tím, že si tím splnil svůj dětský sen.

My se ale jen podíváme do dvora. Pak se ještě projdeme stezkou kolem rybníka pod tvrzí. Zde stojí středověký kemp, kde se můžete ubytovat. Moc pěkný nápad.

Od kempu se vracíme , pokračujeme po červené turistické – je to východočeská Svatojakubská stezka. Chceme se dostat k hrázi přehrady Vrchlice. Od červené se odkloníme na polní stezičku. Procházím kolem docela strašidelné přírodní památky „ Na černé rudě“ . Oblast podzemních prostor opuštěného magnetitového dolu je významným zimovištěm netopýrů, hlavně populace netopýra černého. Lom je zakrytý mřížemi - tak trochu nám to připomíná Jurský park - jen ten dinosaur zaplaťpánbůh tu není.

Odtud je to jen kousíček k hrázi přehrady. Ale na hráz nemůžeme – je zde vysoký plot. Z přehrady a hráze toho moc nevidíme, proto se rozhodujeme, že se vrátíme a dojdeme na druhou stranu přehrady. Snad toho zde uvidíme více. Přehrada má totiž velice jedinečnou hráz- jedná se o jedinou klenbovou železobetonovou přehradní hráz tohoto typu v České republice.

Hráz je vysoká nad základním bodem 41 metrů a nad okolním terénem 34 metrů, v koruně je dlouhá 168 metrů a poloměr zakřivení činí 66 metrů.

My se vracíme a pokračujeme po červené TZ . Projdeme se po klenbovém kamenném mostě, jdeme kolem chatové osady a kolem skal, které se spousta lezců pokouší zdolat. A zde jsme udělaly zásadní chybu – pokračujeme dále po stezce- ta končí na silnici. A šlapeme a šlapeme – navíc začíná trochu pršet.

Ušly jsme po silnici navíc nejméně dva a půl kilometrů. Konečně jsme u cíle – a opět vysoký plot a navíc zde nevidíme z přehrady VŮBEC NIC!!

Musíme se vrátit, ale nechce se nám zpět po té strašné silnici. Uvidíme malou strmou stezičku která vede kolem plotu- máme naději, že bychom se mohly dostat pod hráz a snad je zde i jiná cestička zpět. Hurááá – sešplhaly jsme jako kamzíci – tedy podstatně opatrněji a pomaleji – ale stojíme pod hrází. A je zde cesta – a moc pěkná. Nejdříve si prohlédneme hráz zdola, pak si vypijeme poslední pivečko – a nadšeně pokračujeme v cestě.

Opravdu za chvíličky stojíme opět u kamenného mostku. Zde se trochu zapovídáme s místním chatařem. Povídá nám o dolech, že je tam prý dost mrtvých, nepohodlných lidí. Asi je to i pravda – doly opravdu působí pochmurně. My ale vesele pokračujeme zpět k Malešovu. Asi po půl hodině jsme u auta . Byl to náročný, ale moc pěkný den plný nezapomenutelných dojmů.